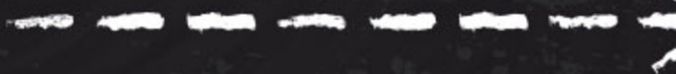

နာကီရ်

ညှိတံမဲဖြားနှစ်စင်း

တစ်သက်လုံးချစ်ရမယ့်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ရှိခဲ့ပြီဆိုပါတော့...။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး..

တစ်သက်လုံးပဲ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ

စစ်တုရင်ပွဲရှည်ကြီးတစ်ခုကို

ကစားနေရတော့တာပါပဲ...။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး...

ကိုယ့်ဘက်က ရွှေ့ကွက်တွေမမှားဖို့

အရာရာမှာ သတိထားပြီး

ခြေလှမ်းတွေလှမ်းနေရပြီလေ...။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး...

ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းလာတယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး

မိန်းမတွေရဲ့ မာယာထက်

ယောက်ျားတွေရဲ့ မာယာက

ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းလာတယ်..။

အဲဒီ အချိန်က စ ပြီး...

နေသစ်

***

မိန်းမဆိုတဲ့ အမျိုးဟာ

အချစ်တွေရော အမုန်းတွေရော

အမှန်တွေရော အမှားတွေရော

ရိုးသားခြင်းတွေရော မရိုးသားခြင်းတွေရော

အားလုံး ရောပြွန်းပြီး ထည့်ချုပ်ထားတဲ့

အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို နှလုံးသားထဲမှာ

လွယ်ပိုးထားတတ်ကြတဲ့ သူတွေပါ..။

နောက်ပြီးတော့မှ ..

သူ့နေရာနဲ့ သူ သူ့တန်ဖိုးနဲ့ သူ...

တစ်ခုချင်း ပေးဆပ်သွားကြတာလေ..။

ကိုယ်မှန်တယ်ထင်လို့ ကိုယ်ဆွဲတဲ့

ကိုယ့်စည်းကမ်းကိုတော့

ဘယ်တော့မှ မဖောက်ကြပါဘူး...။

အချစ်နဲ့ တန်တဲ့ သူကို ဘယ်တော့မှ အမုန်းမပေးဘူး...။

အမှန်နဲ့ တန်တဲ့ သူကို ဘယ်တော့မှ အမှားမပေးဘူး...။

ရိုးသားခြင်းနဲ့ တန်တဲ့ သူကို

ဘယ်တော့မှ မရိုးသားခြင်း မပေးပါဘူး...။

ကဲ..

ချစ်စွာသော အသင်လူသားကရော

ဘာနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သူလို့ ထင်ပါသလဲ။

ရိုးယိုး

***

နေသစ်နဲ့ ရိုးယိုးတဲ့ ။

အဲဒီတုန်းက...

နေသစ်က အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနဲ့ Final Year မှာ ...။ ရိုးယိုးက ဓာတုဗေဒ အဓိက တတိယနှစ်။

ရိုးယိုးဟာ ခေတ်ရှေ့လည်း မပြေး ခေတ်နောက်ကျလည်း မကျန်တဲ့ ခေတ်ကန့်လန့် မြောက်လေး။

ဒါပေမဲ့ ရိုးယိုးကလှတယ်။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် သန့်သန့်ကလေးရယ်။

နေသစ်ကလည်း အသားလတ်လတ်နဲ့ ရုပ်သန့်တဲ့ သူ။ နေသစ်က လည်တယ်။ မာယာများ တယ်။

နှလုံးသားဟာ ကင်းခြေများ လိုပဲ။ သူ့မှာ ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက ရည်းစား။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကတည်းက ရည်းစားဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။

ချစ်သူလေးတွေဟာ မီးမပျက်တဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ပန်းသီးလေးတွေလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးတွေချည်း။

ချစ်သူတစ်ယောက် အပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်အမျှင်စကို ခြောက်လထက် ပိုမရှည်တတ်တာ သူ့အကျင့်။

ဒါပေမဲ့ ရိုးယိုးကို တွေ့လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့နှလုံးသား မြားတံတွေဟာ ကွေးညွတ်ကုန်တယ်။

လားရာတွေ ဆန့်ကျင်ကုန်တယ်။ ရိုးယိုးရဲ့ ပုံစံက မတုန်မလှုပ် မထုံတတ်တေးနဲ့ ဘာကိုမှ နှစ်နှစ်ပျော်ပျော် မခံစားတတ်တဲ့ ပုံစံ။

အဲဒါကို မချင့်မရဲဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုကြီးဖြစ်။ အဲလိုဖြစ်ရင်းဖြစ်ရင်းနဲ့ သူ့မြားတံတွေဟာ ပျော့ဖတ်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပါပဲ။

အဲ...ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်။

နေသစ်က မာယာများ တယ်ဆိုတာ။

သူဟာ ရိုးယိုးကို တစ်သက်လုံး ချစ်မိသွားတယ်ဆို ပေမဲ့ ရိုးယိုးအပေါ်မှာ မရိုးသားခဲ့ရှာဘူး။

စစ်မှာ လည်း မတရားတာမရှိဘူး။

အချစ်မှာ လည်း မတရားတာမရှိဘူး။ အဲဒီထုံး နှလုံးမူပြီး မာယာ
တွေ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ခဲ့တာ ရိုးယိုး သိမယ်တောင် မထင်ပါဘူး။

သူ ဘယ်လို မာယာများ ခဲ့တယ် ဘယ်လောက်ထိ မာယာများ ဦးမ
ယ် ဆိုတာလေး ကြည့်လိုက်ကြရအောင်ပါ။

***

နေ့သစ်

အဲဒီတုန်းက သူတို့ ဇာတ်လမ်းစခဲ့တာ...

၁၉၉၉ ခုနှစ်လောက်ကပါ။

***

နေသစ် - ၁

တတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေတာတောင်မှ ကျူရှင် မလွတ်နိုင်ရှာသေးတဲ့ ရိုးယိုးကို သူပြုံးမိသည်။ ကျူရှင်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ပဲပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်တမ်းကျ Class ထဲမှာ ရိုးယိုးတို့ မမိလိုက်။ မရေလည်လိုက်တဲ့ စာတွေကို စနေ တနင်္ဂနွေမှာ ဆရာက အပြင်က စေတနာနဲ့ ပြန်သင်ပေးခြင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆရာကို နေသစ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဒါမှ လည်း ရိုးယိုးကို သူ တွေ့ရမည် မဟုတ်လား။

အိမ်ထဲမှာ ကျောင်းသူတွေကို ဆရာက စာရှင်းပြပေးနေသည်။ အပြင်မှာ စက်ဘီးရှစ်စီးနှင့် ဆိုင်ကယ်ကိုးစီး ရပ်ထားသည်။ ဘီးခွန်ကောက်ဖို့ ရေတွက်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ အဲဒီအထဲကမှ ရိုးယိုး၏ ဆိုင်ကယ်လေးကို သူ အမှတ်အသား ပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မှာ အကြံအစည် ရှိသည် လေ။

ပြောရရင်တော့...

သူကသာ ရိုးယိုးကိုမြင်ပြီး မသိမသာ လိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ Data တွေ အားလုံးလည်း ပြည့်စုံသိရှိပြီးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးယိုးသည် ကမ္ဘာဦးက ကိုယ့်ိုကားယားနှင့် အတည်ပေါက်ကြီး ပစ်ချခံခဲ့ရသော သူမ မမြင်ဘူးသည့် အာဒံကိုသာ သိလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေသစ်ဆိုသော လူတစ်ယောက်ရှိသည် ဆိုသည် ကိုတော့ သိရှာမည်ပင်မထင်။ ကိစ္စမရှိပါ။ မ

သိလျှင် သိအောင်လုပ်ရမည်။ မခင်လျှင် ခင်အောင်လုပ်ရမည်။ ရိုးယိုးကို နေသစ် ချဉ်းကပ်ပါတော့မည်။

သူငယ်ချင်းမှ တစ်ဆင့် မိတ်ဆက်ပေးသည် ဆိုသော ဘိုးတော်ဘုရား ဘူဘူးစို့သောခေတ်က အရောမျိုးကြီးက ရိုးခဲ့ပြီ။ နောက်ပြီး ရိုးယိုးက သင်းကွဲလေ။ ခင်မင်ရာ အဖော်အပေါင်းလည်း မတွေ့ရ။ ဒီတော့ အဲလို ငတိမလေးမျိုးက ရောရခက်သည် ။

ရေကန်လည်း သင့် ကြာလည်း သင့်ချင်တော့ ဆရာ၏ အိမ်ဘေးကပ်လျက်မှာ ဆိုင်ကယ်လေထိုး ဘီးဖာဆိုင်လေးရှိသည် ။ အဲဒီချာတိတ်ကိုလည်း နေသစ် မုန့်ဖိုးပေး ဝင်ရောခဲ့ပြီးပြီ။ ဆိုင်ကယ်ဘီးကို လေလျှော့သည့် ပညာတစ်ရပ်ကိုလည်း လက်ပူတိုက် သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီ။

ရိုးယိုး၏ ဇီးရောင်ဆိုင်ကယ်လေးရှေ့မှာ မသိမသာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ လေထိုး ဘီးဖာဆိုင်ရှိ ချာတိတ်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ချိန်မှာ ပင် လက်ထဲမှ ဝါးနှီးပြားလေးအကူအညီနှင့် လုပ်ငန်းစလိုက်သည် ။

အေးအေးဆေးပါပဲ။

မျက်စိအောက်မှာ ပင် ရိုးယိုး၏ ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးလေးသည် တင်းနေရာမှ စလိုးမိုးရှင်းလေး ပြားသွား၏။

ချာတိတ်ရှိရာ ပြန်လာရင်း နေသစ် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည် ။

"ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသပညာတွေထဲမှာ ဆိုင်ကယ်ဘီးကို လေလျှော့တဲ့ ပညာတစ်ရပ်လည်း တိုးရတော့မှာ ကွ"

ချာတိတ်က ပခုံးတွန့်ပြသည် ။

သည် ပခုံးကိုပင် သူက တစ်ချက် တင်းတင်းဖက်လိုက်၏။

"မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့ ဟ"

လက်မှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

ရိုးယိုးတို့ ဆင်းဖို့ အချိန်က နာရီဝက်လောက် လိုသေးသည် ။

"ငါ ခဏလေး ရှောင်ကွန်နရီရဲ့ ရှောင်လင်သိုင်းကွက်လေး နင်းလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ အချိန်ကိုက် ပြန်လာခဲ့မယ်ကွာ"

သည် ကနေ့တော့ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံး ပူပူနွေးနွေးကြီး ပျော်ပွဲစား ကျမလာပါစေနှင့်ဟု ချာတိတ် ဆုတောင်းမိလိုက်၏။

***

ဆင်းရန် သုံးမိနစ်အလိုမှာ နေသစ် ပြန်ရောက်လာသည် ။

ခပ်ဝေးဝေး လမ်းထိပ်မှ နေ၍ ဆိုင်ကယ်ပြောင်းပြန်ထားကာ အခြေအနေကို အကဲခတ် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေခဲ့သည် ။ အစီအစဉ် ၂ အရ ဝါးနှီးပြားလေးက ဒုတိယမို့ ကူညီခြင်းနှင့်ပင် မိမိဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးကို လေ နည်းနည်းလျှော့ပစ်လိုက်၏။

မသိမသာ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။

အတန်းဆင်းပြီ။

လွယ်အိတ်လေးတွေနှင့်ပင် အသီးသီး အိမ်ရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွားကြ

သည် ။ မထွက်နိုင်သေးသူတစ်ဦးပဲ ကျန်ခဲ့သည် ။ အင်္ကျီအဖြူ၊ လုံချည် အနက်နှင့် Black & White ကောင်မလေး။ ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးကို ငုံ့ကြည့် နေခြင်းပါလား။ ဤသည် မှာ ရိုးယိုးမှ လွဲ၍ အခြားမည်သူ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

နေသစ်က အိတ်ထောင်ထဲမှ ဆယ်လူလာဖုန်းကလေးကို ထုတ်လိုက်သည် ။

သူ့လက်ချောင်းထိပ်လေးက ကဏန်းကွက်လေးတွေပေါ်မှာ ဟိုခုန်သည် ကူးနှင့်။

"ဟေ့ကောင် နောက်သုံးမိနစ်နေရင် ငါ့ဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့၊ ငါမှာ တဲ့ အတိုင်းနော် အေး အေး ဒါပဲ သူငယ်ချင်း"

သူငယ်ချင်း မျိုးကျော်ကို သူ၏ မဟာစီမံကိန်းကြီးထဲမှာ ရောမွှေခဲ့ရပြီ။ ခဏနေ ရိုးယိုးရှေ့ရောက်လျှင် ဖုန်းဝင်လာလိမ့်မည်။ ဆယ်လူလာကို အိတ်ထောင်ထဲ ပြန်ထည့်ပစ်လိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်ကွေ့ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည် ။

ဦးတည်ရာကား ရိုးယိုးရှိရာ။

***

ရွာမယောင် မိုးရိပ်ညိုညိုကို ရိုးယိုး၏ မျက်နှာနုနုထက်မှာ တွေ့လို

က်ရ၏။

စိတ်ဓာတ်က အဝီစိတိုင် သက်ဆင်းသွားသည့် မျက်နှာကလေး။

ချာတိတ်က ဆိုင်ကယ်ရှေ့ဘီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားရင်း ခေါင်းခါနေလျက်။

"ဘီးဖာတာပဲဟာ ငါးမိနစ်လောက်နဲ့ မပြီးနိုင်ဘူးလား၊ ငါ နောက်အ တန်းတစ်ခု ကူးရဦးမှာ မို့ပါ"

"ဟာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမှာ ဗျ၊ အဖာကပ်ပြီးရင် အပေါ်က ဖိစက်နဲ့ ဖိ၊ အပူပေးရတာကိုက ဆယ်မိနစ်လောက် အနည်းဆုံးပဲ"

ပြောတာတွေ ကြားနေရပေမဲ့ မသိဟန်ပြုပြီး နေသစ် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်၏။

"ချာတိတ်ရေ ငါ့ရှေ့ဘီးလေး လေချိန်ပြီး ဖြည့်ပေးပါဦး"

ချာတိတ်က သူ့ဆိုင်ကယ်ဘီးကို လေဖြည့်ပေးနေစဉ်မှာ ပင် ဆယ်လူ လာဖုန်းခေါ်သံက သူတို့ သုံးဦးသားကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲခါပစ်လိုက်သည် ။ နေသစ် အိပ်ထောင်ထဲမှ ဖုန်းကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

"ဟယ်လို"

"....."

"ဪ ဖေဖေ ပြောပါ ဖေဖေ"

"....."

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သား ထောင့်သုံးရာဈေးနဲ့ ဖြတ်ယူလိုက်တာပါ"

"....."

"ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ရာသုံးဆယ့်ရှစ်အိတ်ပါ ဖေဖေ"

"....."

"မပို့နဲ့ ဖေဖေ၊ သား အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်လောက်ထားဦးမှာ ၊ ဒီထက်
ဈေးပိုရမယ်၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဖေဖေ"

"....."

"ဖေဖေ ဘုန်းဘုန်းဆီ သွားလိုက်ပါဦး၊ မနေ့ညက အအေးမိသွား
တာဖြစ်မှာ ပါ။ ဟုတ်တယ်၊ သားက ဆယ့်လေးလမ်းဘက်
အခုသွားရမှာ ၊ အဲဒီအလုပ်လေးပြီးရင် သား ပြန်လာလို့ ရပြီ"

"....."

"နည်းနည်းနောက်ကျမှာ ၊ ပြန်လာမှ ပဲ ထမင်းစားတော့မယ်လို့ မေ
မေ့ကို ပြောပေးပါ၊ ပြီးမှ သား မေမေနဲ့ ဘုန်းဘုန်းဆီသွားလိုက်မယ်၊ ဟု
တ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

"....."

"ဪ ဖေဖေ ဟို ဦးထွန်းကျော်ကြီး အကြောင်း သိပြီးပြီလား ဖေ
ဖေ"

"....."

"ဟုတ်တယ် အခု ဆေးရုံကြီးမှာ "

"....."

"ဟိုကောင်လေ မျိုးကျော်ပေါ့ ဖေဖေရာ၊ နံပါတ်ဖိုး ရှောင်ဖြစ်ပြီး
ဆုံးသွားတာ၊ အဲဒီစိတ်ပါပဲ"

"....."

"ညမှ ဖေဖေ သွားလိုက်ပေါ့၊ သူ ကံမကောင်းတာက တစ်ပိုင်းပေါ့၊ ဖေဖေတပည့်ပဲဥစ္စာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ဒါပဲနော် ဟုတ်"

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အိတ်ထဲပြန်အထည့်မှာ သူ့ကို စွေစွေလေးကြည့်လျက် အကဲခတ်နေသော ရိုးယိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ သူ ဒက်ကနဲ ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ရိုးယိုး ပြန်ပြုံးပြလား မပြလား သူမသိလိုက်ပါ။ တော်ပြီလေ။ ဒါလောက်ဆို သူ့မြားတံတွေ လမ်းကြောင်းဖြောင့်နေပြီလေ။ အမှတ်တွေ တစ်မှတ်ချင်း သယ်နေပြီလေ။ လက်ကိုင်ဖုန်းရှိသည် ။ မကြွားဝါဘဲ အိပ်ထောင်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့်သူ။ မိဘကိုရိုသေသူ။ အမျိုးဘာသာကို စောင့်သိသူ။ စီးပွားရေးနဲ့စပ်သူ သားလိမ္မာလေးအဖြစ် ရိုးယိုး သူ့ကို မြင်မိသွားစေအောင် သူ ပြဇာတ်ကလိုက်ခြင်းပါလေ။

"လုပ်ပါဦးဟာ ငါနောက်အတန်းတစ်ခု ပျက်လို့ မရလို့ ပါ"

"ဟာ အစ်မကလည်း ဗျာ နာရီဝက်နီးနီးတော့ ကြာမှာ ပဲဗျ"

နေသစ် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်တော့ ချာတိတ်က လက်ကာသည် ။

"နေပါစေ အစ်ကို၊ အစ်ကိုပိုက်ဆံ ဟိုနေ့က ပိုနေသေးတယ်"

ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးကာ လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ပြုသည် ။ ရိုးယိုးဘက်သို့ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဘီးပေါက်တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ သူက ကြာမှာ လို့ ပြောနေတာ၊ နောက် Section ကလည်း အချိန်ကပ်နေလို့ သွားရမှာ က ဆယ့်လေးလမ်းဘက်မှာ "

နေသစ် တစ်ချက် တွေဟန်ပြုလိုက်၏။

ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် -

"ကဲ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ယူသွားဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆယ့်လေးလမ်းဘက် သွားရမှာ ၊ ခင်ဗျားဆိုင်ကယ် ဘီးဖာပြီးတဲ့ အချိန် ယူ လာပြီး ဆိုင်ကယ်ချင်း လဲလိုက်မယ်"

"အို အဲ အဲလိုမျိုးကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ "

"ရတယ် ရတယ် ပညာရေးက အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စက နောက်ကျလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ အားမနာနဲ့ ယူသွားလိုက်၊ ရော့ သော့ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့ "

ရိုးယိုး ငြင်းရန် ရှိနေစဉ်မှာ ပင် သူ ဇွတ်ထိုးပေးလိုက်သော ဆိုင်ကယ်သော့ကို ယူမိပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

ထိနေပြီ နေသစ်၏ မြားတံတွေ ထိနေပြီ။ ချာတိတ်ခများလည်း ယခုမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီး အော်တော်မက်တစ် အရည်ပျော်ဆင်းသွားရှာ၏။

"စိတ်ရှင်းရှင်းသာ ယူသွားပါဗျာ"

"အဲ အဲ ဘယ်နေရာ လာလဲရမှာ လဲ"

မာယာများ လိုက်တာများ သိပြီးသားကို မသိဟန်ဆောင် မေးပြန်သည် ။

ရိုးယိုးပြောသောနေရာကို သူ မှတ်လိုက်၏။

"ကျေးဇူးပဲ"

"ရတယ် ဘာမှ စိတ်ထဲမထားနဲ့၊ ဟာ ဟေ့ ချာတိတ် လုပ်လေကွာ၊ ဒီဆိုင်ကယ် ဘီးဖြုတ်တော့ မယ်လေ"

လည်ပြန်ကြည့်ကာ ထွက်သွားသော ရိုးယိုးကို ဂရုမစိုက်သလို မျက်နှာလွှဲနေလိုက်၏။ သူ့အာရုံက ဆိုင်ကယ်ဘီးဖြုတ်နေသည့်ဆီမှာ ။
ဪ မာယာ မာယာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာ။

"နောက်ဆို ကျွန်တော့်မှာ အဲလိုဒုက္ခနဲ့ လှလှနဲ့ မတွေ့ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ ဇောချွေးတွေပြန်နေပြီ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းကိုအသိဘူး၊ အစ်ကိုသာ လစ်သွားရင် သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လေစမ်းရဲမှာလဲ၊ အပေါက်လည်း မတွေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လျှော့တယ်ပဲ ထင်သွားမှာ ဗျ"

"ငါကရမယ့်ဇာတ် ငါဒီအတိုင်း ထားပါ့မလားကွာ"

ခေါင်းညိတ်ရင်းမှ ချာတိတ် တစ်ချက် ညည်းပြန်သည် ။

"ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူးဆိုမှ အရေးထဲ အစ်ကို့အဖေဆီက ဖုန်းဝင်လာသေးတယ်"

"အဲဒါလည်း ငါ ကနေတာပဲကွ"

သူ့စကားကြောင့် ချာတိတ်မျက်လုံးနှစ်လုံးက ကာတွန်းထဲကပုံတွေလို ထဆင်ထူးပုံဖြစ်သွား၏။

"အဲ အဲဒါကလည်း ကတာ၊ ဟာဗျာ အစ်ကို့ဘာသာ ကကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိကိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုကုပဲဖြစ်ဖြစ် တော်ပြီဗျာ၊ ဦးနှောက်စားတယ်၊ လိုက်မမီတော့ဘူး"

ကျေနပ်စရာကောင်းသော အပြုံးဖျော့ဖျော့တစ်ခုကို လောကကြီး၏ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ နေသစ် ချိတ်ဆွဲပစ်လိုက်၏။

***

နေသစ်က အဲလိုမျိုးပေါ့လေ။

သူကတဲ့ ဇာတ် သူ နိုင်တယ်တဲ့ ။

စောစောက ဖုန်းပြောတာကိုပဲကြည့်။ ပြဇာတ်ကသွားတာလေ။ ဟိုဘက်က ဆက်နေတာက သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးဖြစ်တဲ့ မျိုးကျော်ပါ။ ခေါ်ရုံပဲခေါ် ဘာမှ မပြောဖို့ မှာ ထားလျက်နဲ့ နေသစ်ရဲ့ ရက်သမ်တွေကို ချိုးပစ်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ နေသစ် မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ လှုပ်ရှားသွားတာဟာ အတုခိုး မှားချင်သူတွေအတွက် ပညာရစရာပါပဲ။

"ဟယ်လို"

"နေသစ် ခွေးမသား သူတောင်းစား အလေ့နတ္တော ဗရုတ်သုက္ခ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကောင်"

"ဪ ဖေဖေ ပြောပါ ဖေဖေ"

"ဟေ့ကောင် တဏှာရူး၊ လုပ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ငါဆိုတဲ့ မျိုးကျော် မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာကွ ဟား ဟား ဟား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သား ထောင့်သုံးရာဈေးနဲ့ ဖြတ်ယူလိုက်တာပါ"

"ဘာ ထောင့်သုံးရာနဲ့ ဖြတ်တာလဲ၊ ဖြတ်စရာရှိ မင်းဟာမင်းသာ ဖြ"

တံပစ်လိုက်၊ လည်ပင်း လည်ပင်းလေ ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"ဟုတ်တယ် နှစ်ရာသုံးဆယ့်ရှစ်အိတ်ပါ ဖေဖေ"

"မင်းကြီးတော်ကြီး နှစ်ရာသုံးဆယ့်ရှစ်အိတ် ပါလား၊ သေလိုက်၊ မယုတ်တမာရေ ဟား ဟား ဟား မင်းကို သင်္ချိုင်းပို့ပစ်မယ်ကွ"

"မပို့နဲ့ ဖေဖေ၊ သား အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်လောက်ထားဦးမှာ ၊ ဒီထက် ဈေးပိုရမယ်၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဖေဖေ"

"ဟ မင်းလိုအသေကောင်ကို နှစ်ပတ်လောက်ထားရင် ပုပ်ပွကုန်မှာ ပေါ့၊ ဟိုဟာနှစ်လုံး ဖောင်းကနဲ ပွင့်ထွက်သွားမယ်၊ မျက်လုံး မျက်လုံး ငဲ့ ငဲ့ ငဲ့"

"ဖေဖေ ဘုန်းဘုန်းဆီ သွားလိုက်ပါဦး၊ မနေ့ညက အအေးမိသွားတာဖြစ်မှာ ပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ သားက ဆယ့်လေးလမ်းဘက် အခုသွားရမှာ ၊ အဲဒီအလုပ်လေးပြီးရင် သား ပြန်လာလို့ ရပြီ"

"ပြန်လာခဲ့ ပြန်လာခဲ့၊ မင်းကို ပါပါမျိုးကျော်က အရီးကြော့ရဲ့ တီး ရှေ့ကစောင့်နေမယ်၊ ဟဲ့ ခွေးမသားရဲ့ ၊ ငါဒီလောက်နှောင့်ယှက်နေ တာကို မင်း ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးလား"

"နည်းနည်းနောက်ကျမှာ ၊ ပြန်လာမှ ပဲ ထမင်းစားတော့မယ်လို့ မေ မေ့ကိုပြောပေးပါ။ ပြီးမှ သား မေမေနဲ့ ဘုန်းဘုန်းဆီ သွားလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

"အေး အေး မားသားကြီးကို ကပွိယကြီးဆီသာ အပ်ခဲ့တော့ဟေ့၊ ပါ ပါ အလှူကြီးပေးပါတယ်ကွယ်"

သည် ကောင်မျိုးကျော် နည်းနည်းလွန် လာပြီ။

စကားနိုင်ပြောရာမှ မိဘကို ထိပါး လာပြီ။

နေသစ် ပြန်ပြီး ပညာပြမှ ဖြစ်တော့မည်။

"ဪ ဖေဖေ ဦးထွန်းကျော်ကြီးအကြောင်း သိပြီးပြီလား ဖေဖေ"

"ဟာ ဟေ့ကောင် နေသစ်၊ အဲဒါ ငါ့မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်လေ၊
မင်း ဒိုင်ကြောင်မလျောနဲ့၊ နိုင်အောင်ပြော၊ အဲဒါ ဆွဲမထည့်နဲ့ လေ"

"ဟုတ်တယ်၊ အခု ဆေးရုံကြီးမှာ "

"ဖွပ် ...ဆေးရုံကြီးပါလား၊ ငါ့အဖေအကောင်းကြီးဟာ ဖွ ဖွ လွဲပါစေ
"

"ဟိုကောင်လေ မျိုးကျော်ပေါ့ အဖေရာ၊ နံပါတ်ဖိုးရှောင်ဖြစ်ပြီး ဆုံး
သွားတာ၊ အဲဒီစိတ်ပါပဲ"

"ဘာ..ငါက ဆေးလိပ်တောင် မသောက်တတ်ဘူး၊ ဘာလို့ နံပါတ်ဖိုး
ရှောင် ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဟေ့ကောင် တော်ပြီ တော်ပြီ ငါ အရှုံးပေးပြီ"

ဂွပ်ကနဲ ဖုန်းချသံက နားစည်ကို ရိုက်ခတ်သွားပေမဲ့ နေသစ်က စ
ကားတစ်ချက်မမှား မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ အတည်ပေါက်
ဆက်ပြောနေလိုက်၏။

"ညမှ ဖေဖေသွားလိုက်ပေါ့၊ သူ ကံမကောင်းတာက တစ်ပိုင်းပေါ့။
ဖေဖေတပည့်ပဲ ဥစ္စာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ဒါပဲနော် ဟုတ်"

ကဲ...မသိသူကတော့ သားလိမ္မာတစ်ယောက် မအေဖြစ်သူနှင့် စီးပွား
ရေး။ လူမှုရေးကိစ္စ ပြောသည် ထင်ပေရော့မည်။

နေသစ်က အဲလိုမျိုးပါလေ။

***

အတန်းဆင်းပြီ...

ရိုးယိုး ထွက်လာသည်။ ။

နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသည်။ ။

နေသစ် စောင့်နေ၏။

ပြုံးခြင်း ရယ်ခြင်းကင်းသော မတုန်မလှုပ်မျက်နှာနှင့် ရိုးယိုး ပဋိသန္ဓာရစကား ဆိုရှာသည်။ ။

"ရောက်နေတာကြာပြီလား။ အားနာစရာ ဖြစ်သွားပြီ"

" မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် တစ်ချက်လိုသွားတာ၊ ခင်ဗျားနာမည် မမေးလိုက်ရတာလေ၊ နာမည်သိလိုက်ရင် ကျွန်တော် ရောက်ရောက်ချင်း ခဏဝင်လဲလို့ ရတာပေါ့"

"ဪ ကျွန်မနာမည် ရိုးယိုးပါ"

"ရိုးယိုး မှတ်မိလွယ်ပါတယ်။ ရိုးရိုး..ရိုးရိုး"

"ရိုးယိုးမှာ ရှေ့ကရိုးက ရကောက်နဲ့ ရိုးပြီး နောက်ယိုးက ယပက်လက်နဲ့ ယိုးတာပါ"

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ကျွန်တော့်နာမည်က နေသစ်တဲ့ ၊ E-major, Final

Year"

"ရိုးယိုးက Chemistry 3rd Year"

ဒါပါပဲ။ ဒါဆို သူတို့ ခင်သွားကြပြီပေါ့။

ပြောစရာကုန်သွားသလိုပဲ..

နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆိတ်ပြီး...

တေမိဇာတ် က နေကြရာက.

"ကူညီတာ ကျေးဇူးပဲနော်၊ ကိုနေသစ်ကို ရိုးယိုး တစ်ခုခုလိုက် ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေသား"

"နောက် ကြိုမှာ ပါ၊ ရိုးယိုးနဲ့ ထိုင်ချင်တာပေါ့၊ အခုဟာက အလုပ်ကလေး ကျန်နေသေးလို့ ပါ၊ ဖေဖေက အရွယ်လေးရလာတော့ ဟိုသွားဒီသွားကိစ္စကျ ကျွန်တော်ပဲ သွားနေရတာလေ"

"ဪ.."

မှတ်ကရော။ သယ်လာသမျှကို မတုန်မလှုပ်မက
ဪတစ်လုံးတည်းနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်က အိမ်တော်ရာ အရှေ့ဘက်မှာ ပါ၊ မိဘတွေက ပွဲရုံလုပ်တယ်၊ ရိုးယိုးက ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ရမ်းပွဲပါ၊ ဘုရားကြီးမြောက်ဘက်"

"ရိုးယိုး တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ ဆိုင်ကယ်ဘီးဖာခ မရှင်းခဲ့ဘူး၊ အဲဒါလမ်းကြိုရင်တော့ ဝင်ရှင်းလိုက်ပါ၊ မကြိုလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး"

"အိုး မဟုတ်တာ၊ ရိုးယိုး အပြန်ကျ ဝင်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ...ကျေးဇူးနော် ကိုနေသစ်"

သည် လိုကြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့မည်လား။

နေသစ်ကရော အဲလိုမျိုး အဖြစ်ခံပါ့မလား။

ခွဲကာနီး အားပြင်းတဲ့ မြားတစ်စင်းတော့ ပစ်လိုက်ဦးမည်။

နေသစ် ရိုးယိုး၏ မျက်နှာကို မေ့မေ့လေးကြည့်ပစ်လိုက်၏။

သတိ...မျက်တောင်မခတ်ရပါ။ စိတ်ထဲက မှန်မှန်လေး ရေတွက်နေ လိုက်ပါ။ တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ခြောက် ခုနစ်။ ရပြီ ဒီခါမှ သတိဝင်သွားသလို မျက်တောင်ခတ်ပစ်လိုက်၏။ အဲဒါအရေးကြီးသည် ။ သည် လောက်ပဲ ကြည့်ရမည်။ သည့်ထက်ပိုလျှင် ဂေါကျသွားမည်။

အကြည့်ခံရသည့် ရိုးယိုးလည်း ရုတ်တရက် မှ င်တက်သွားသည် ။

ရင်မှာ တဒိန်းဒိန်း ခုတ်သွားလား၊ မခုန်သွားလားတော့ မသိ။ ပါးပြ င်နုနုမှာ တော့ စတော်ဘယ်ရီခင်းလေး ဖတ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ ဖျ တ်ခနဲ မျက်လွှာချသွား၏။

ရိုးယိုး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွတ်သွားပြီ။

သူ့မျှော်လင့်သလို သမင်လည်ပြန် အကြည့်မရခဲ့။

သူ့မှာ သာ ခွေးလည်ပြန်ဖြစ်သွားသည် ။

နေသစ် သူလှုပ်ရှားခဲ့သမျှကို ပြန်စစ်ကြည့်မိ၏။ အားလုံး ပိပိရီရီပါပဲ ။ အကြည့်တစ်ချက်ကလည်း ထိချက်ပြင်းခဲ့ပြီ အခုအချိန်ကစပြီး ကောင် မလေး ရိုးယိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ နေသစ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အ မှတ်တရ လွယ်ပိုးသွားရပြီလေ။

ဒါတောင်မှ ဒီနေ့အတွက် ပစ်လွှတ်လိုက်တဲ့ မြားတံတွေ မကုန်သေး ပါ။

တစ်ချောင်းကျန်နေပါသေးသည်။ ။

ဤတစ်ချောင်းသည် လေထိုးဘီးဖာဆိုင်ရှိ ချာတိတ်လေးဆီမှာ ...။

မကြာမီ ရိုးယိုးသည် အဲဒီမြားတံရှိရာ ရောက်သွားပါလိမ့်မည်။ ဘယ်
မိန်းကလေးအပေါ်မှာ မှ မတွေးခဲ့ဘူးသော အတွေးတစ်ခု သူ့ခေါင်းထဲ
ရောက်လာသည်။ ။

(ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်စေမယ့် မြားတွေ မဟုတ်စေရပါဘူး၊ မတုန်မ
လှုပ်မရယ် မင်းအတွက် ကိုယ့်မြားတွေဟာ အားဖြစ်စေမယ့် မြားအစစ်
တွေပဲ ဖြစ်စေရပါမယ်)

အဲဒါပါပဲ။ အဲဒီ အားဖြစ်စေမယ့် မြားတွေက အစပြုပြီး နှလုံးသားရဲ့
ရက်သမ်ဟာ အမှားတွေ စခဲ့တာပါပဲ။

ရိုးယိုးကတော့..

မြားတစ်ချောင်း ကျန်ရှိရာကို

သွားနေရှာပြီလေ။

***

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြားခဲ့ဖူးသော ဘောဂကြီးသင်္ဘောအား အမှ
တ်ရမိလိုက်၏။

ဘောဂကြီးသင်္ဘောသည် ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားကြီးများ လို မဟုတ်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိတွင် ကမ်းကို အချိန် အတိအကျ ဆိုက်ကပ်လာ၏။ နေသစ်သည် လည်း ဤသို့နှယ် ညနေခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် လေထိုးဘီးဖာဆိုင်လေးရှေ့သို့ ဆို က်ရောက်လာ၏။ အမြဲတစေ ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေတတ်သော သူ့ဟန် က ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ လေ။

"အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါမှန်းထားသလိုပဲ မဟုတ်လား ချာတိ တ်"

ချာတိတ်သည် မျက်မှောင်ကျုံ့နေရာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ် လိုက်သည် ။

"ကွက်တိပဲ အစ်ကို့ကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေးကို အလန့် ဆွဲသွားပြီဗျာ"

ချစ်စရာကောင်းသော ညနေခင်းလေးသည် ကျေနပ်ခြင်းတွေနှင့် ပြ ည့်တင်းသွားလေပြီ။

"ဒီအတိုင်းတော့ မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ ကျွတ်တစ်လုံးစာဖိုးပေးမှ ပြော နိုင်မယ်"

"မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ချာတိတ်ရ"

"ကျွတ်တစ်လုံးစာ ငါးရာလေ၊ ငါးရာပေးမှ ပြောနိုင်မယ်လို့ ပြော တာပါဗျာ ဟား ဟား ဟား"

ငါးရာတန်လေးခမျာ လက်ပြောင်းလက်လွှဲပြုခြင်း ခံလိုက်ရရှာ၏။

"အစ်ကိုမှာ သွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ အဲဒီအစ်မလေး ရောက်လာတယ်ဗျာ ၊ ဘီးဖာခ ဘယ်လောက်လဲတဲ့ ၊ တစ်ရာလို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်လည်း အ

စ်ကိုသင်သွားသလိုပဲ၊ လက်မအားသလို လုပ်နေတော့ သူ ရပ်စောင့်နေရင်းနဲ့ မေးပါလေရော၊ ခုနက ငါနဲ့ ဆိုင်ကယ်လဲသွားတဲ့ သူက နင်တို့ ဆိုင်လာနေကျလားတဲ့ ၊ ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ သူက ငါးရက်တစ်ခါ ဆိုင်ကယ် လေချိန်နေကျ လို့ ၊ စည်းစနစ်ရှိတာတော့ အတိအကျပဲဗျာလို့ အစ်ကိုသင်ထားသလို ပြန်ပြောလိုက်တယ်"

"ခဏနေတော့ သူ့အကြောင်း နင် ဘယ်လောက်သိလဲတဲ့ ၊ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုသင်ထားတဲ့ အတိုင်း အဲဒါကျ ဘာမှ မသိဘူး အစ်မလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာလေ"

"အဲဒါပဲ၊ သူ အဲလိုမေးမမေးပဲ ငါသိချင်တာကွ၊ အဲဒါမှ သူ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိမရှိ သိနိုင်မှာ ပေါ့၊ မင်းက မသိဘူးလို့ ပြန်ပြောမှ လည်း မင်းနဲ့ ငါ ပူးပေါင်းကြံစည်မှု မရှိဘူးဆိုတာ ယုတ္တိရှိမှာ လေ"

"အစ်ကိုသင်သွားတဲ့ အထဲမှာ မပါတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသေးတယ်"

မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စူးစမ်းကြည့်တစ်ချက်ကို ချာတိတ် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။

"အစ်မက ဘာဖြစ်လို့ သူ့အကြောင်း လာမေးရတာလဲလို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တာလေ"

"ဟား မင်း တော်တော် တော်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဲဒီကျ သူ ရိုးယိုး ဘာပြန်ပြောလဲ"

"ဟဲ့ ကောင်နာလေး သူနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ ဆိုပြီး တစ်ရာတန်လေးပစ်ချ ရှက်ရှက်နဲ့ ထွက်သွားတော့တာပါပဲ"

"ဪ ဒါကြောင့်လည်း မင်းက ငါ့ဆီက ငါးရာတောင်းတာကိုး၊

တော်တယ်ကွာ"

"ငါးရာလို့ မပြောပါနဲ့ ကျွတ်တစ်လုံးစာဖို့ ဝဲလို့ ပဲ ပြောပါအစ်ကိုရာ
ဟား ဟား ဟား"

"အေးပါကွာ ကျွတ်တစ်လုံးစာဖို့ပဲထားပါတော့ ဟား ဟား ဟား"

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောသံကြောင့် အိပ်တန်းဝင် ငိုက်မြည်းစ
သစ်ရွက်ပျိုတို့ ပင် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားကြ၏။

***